

Always look on the bright side of life (or death)

της Δάφνης Σφέτσα

Αν θέλεις να δεις τη φωτεινή πλευρά της ζωής -δόξα τω Θεώ μπορείς.

Δες ας πούμε ότι η υπόθεση Παστίτσιου ήρθε για να δώσει οριστική απάντηση σε ένα καίριο ερώτημα που απασχολεί τον μέσο Έλληνα: ναι λοιπόν, υπάρχει κράτος.

Γιατί στην περίπτωση του Γέροντα, το κράτος δεν χρειάστηκε καμία ιερή καταγγελία για να δράσει, αντίθετα, οι μηχανισμοί του λειτούργησαν αυτεπαγγέλτως, τουτέστιν από μόνοι τους.

Έτσι, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα πειστούν για την ύπαρξή του και οι πλέον δύσπιστοι: Εκείνοι δηλαδή που δεν τους αρκούν τα χαράτσια στη ΔΕΗ, τα χρέη στην εφορία με απειλή κατάσχεσης/ φυλάκισης, η τιμή του πετρελαίου θέρμανσης, αλλά και κίνησης, η κλούβα που κλείνει ολημερίς κι ολονυχτίς ένα ρεύμα της Χαριλάου Τρικούπη στο κέντρο της Αθήνας για να φυλάσσεται το κόμμα (;) του Βενιζέλου, η υπόθεση Σακκά ή καμιά φυσουινιά που έχουν φάει στην κεφαλα διεκδικώντας δεδουλευμένα.

Εντάξει, υπάρχει γραφειοκρατία, δεν λειτουργούν όλα όπως θα έπρεπε και πολλές μεγάλες υποθέσεις μένουν ανοιχτές αλλά μην ζητάς κι εσύ θαύματα από τη μια μέρα στην άλλη. Βάλε πλάτη να αντέξει λίγο ακόμα ο Σαμαράς και είναι βέβαιο ότι η Δικαιοσύνη σύντομα θα αποφανθεί για το έτερο μεγάλο ερώτημα τι είναι αυτές οι άσπρες γραμμές στον ουρανό.

Αν πραγματικά τώρα θες να δεις τη φωτεινή πλευρά της ζωής, δες ότι η πρωτόδικη καταδικαστική απόφαση για τον Παστίτσιο είναι μόλις δέκα μήνες και μάλιστα με αναστολή. Ενώ στη ζωή του Μπράιαν των Monty Python ο Ματθαίος, αν δεν είχε επικρατήσει ένα χάος λόγω της αδυναμίας των καθυστερημένων τότε Ιουδαίων να ξεκαθαρίσουν με ακρίβεια τα όρια του αδικήματος της βλασφημίας, παρολίγον θα είχε λιθοβολιστεί.

Σκέψου, επίσης, ότι ο Παστίτσιος δεν θα καθυβρίζει πλέον το θρήσκευμα. Κι έτσι τώρα εσύ θα μπορείς απερίσπαστα να σηκώνεσαι από ντιβάνια και κασέλες για να εξασφαλίσεις σε τιμή ευκαιρίας τα ιστορικά ντοκουμέντα -βασισμένα σε γραπτά των πατέρων της Εκκλησίας- που αποδεικνύουν ότι οι Νεφελίμ είναι απόγονοι των Ελοχίμ, κάτοικοι της κοίλης γης και εχθροί της Ορθοδοξίας.

Δες δηλαδή ότι μπορεί η ελευθερία της έκφρασης, όταν θες να πετύχεις πρωτογενές πλεόνασμα να πρέπει να περιοριστεί, αλλά ακόμη και στις σημερινές έκτακτες συνθήκες για τη χώρα, η ελευθερία της απάτης παραμένει απεριόριστη, ενίοτε και συνταγματικά κατοχυρωμένη (βλέπεις που βλέπεις, δες και το νόμο Βενιζέλου για την ευθύνη υπουργών.)

Σε κάθε περίπτωση μπορείς να δεις και το επεισόδιο "Mr Hilter" των Monty Python για να καταλάβεις επιτέλους τι εννοούν οι χρυσαβγίτες όταν λένε ότι δεν είναι νεοναζιστές: δεν είναι χιτλερικοί οι άνθρωποι, χιτλερικοί είναι. Αν αναρωτιέσαι πού κολλάνε τώρα αυτοί, θυμήσου ότι στην περίπτωση- παστίτσιο οι Αρχές έδρασαν μεν αυτεπαγγέλτως, κατόπιν όμως σχετικής ερώτησης στη Βουλή, την οποία είχε καταθέσει ο, ευρισκόμενος στη φυλακή σήμερα, χιτλερικός βουλευτής, Χρήστος Παππάς.

Πρωτίστως, δεξ γύρω σου και δόξαζε το θεό που ζεις στο πιο όμορφο, ευλογημένο, ηλιόλουστο και ίσως Ιπτάμενο Τσίρκο, όπου και χωρίς νομοθετική πρωτοβουλία, τα ζώα επιβάλλονται.

Η αλήθεια είναι πως η υπόθεση “παστίτσιο” είναι ασύμμετρης γελοιοτήτας -γι' αυτό και αρκετά επικίνδυνη.

Κλείνοντας, λοιπόν, παραθέτουμε ένα απόσπασμα από το Κατά Ιησούν Ευαγγέλιον.

Γιατί είναι ένα βιβλίο- πραγματικό ευαγγέλιο για τους αντισκοταδιστές απανταχού της Γης (της δικιάς μας όχι της κοίλης).

Γιατί ο συγγραφέας του ήρθε σε ρήξη με την Εκκλησία -κι όχι μόνο- της χώρας του όταν το έγραψε.

Γιατί με τα πολλά έζησε αυτοεξόριστος.

Γιατί το συγκεκριμένο απόσπασμα είναι προκλητικό -πολύ πολύ προκλητικό.

Αλλά και γιατί δεν μπορούν να κάνουν τίποτα που κυκλοφορεί ελεύθερο.

Τι θα κάνουν, θα καταδικάσουν έναν νομπελίστα συγγραφέα;

Ίσως να το επιχειρούσαν, αλλά για την ανάσταση νεκρών δεν υπάρχει ακόμα κράτος.

Μα και γιατί βλέπουμε τη φωτεινή πλευρά της ζωής.

Κι έτσι είμαστε βέβαιοι ότι όσο κι αν ακροδεξιό- νεοναζιστικοί- χιτλερικοί/ χιλτερικοί- παρα/κρατικοί- παρα/θρησκευτικοί ή whatever κύκλοι προσπαθούν να μας καταδικάσουν ισόβια στο Σκοτάδι, Ζοζέ Σαραμάγκου, Νίκου Καζαντζάκηδες, Monty Python ή ακόμη και Παστίτσια (προφανώς τηρουμένων των αναλογιών και του ρόλου του καθενός) θα κυκλοφορούν πάντα ανάμεσά μας.

Και θα ανοίγουν το φως -ή έστω μια χαραμαδίτσα.

...Διστάζοντας, ο Ιησούς άνοιξε τα μάτια και τα ξανάκλεισε αμέσως, θαμπωμένος, τα άνοιξε πάλι κι εκείνη την στιγμή κατάλαβε τι θέλουν αληθινά να πουν εκείνα τα λόγια του βασιλιά Σολομώντα, Οι καμπύλες των γοφών σου είναι σαν κοσμήματα, ο αφαλός σου είναι ολοστρόγγυλο τάσι, γεμάτο αρωματισμένο κρασί, η κοιλιά σου είναι βουνό από στάρι κυκλωμένο από κρίνα, τα στήθη σου είναι τα δίδυμα μικρά της γαζέλας, το κατάλαβε όμως ακόμα καλύτερα, και οριστικά, όταν η Μαρία ξάπλωσε στο πλευρό του και, παίρνοντας τα χέρια του προς το μέρος της, τα πέρασε, αργά, από ολόκληρο το κορμί της, τα μαλλιά και το πρόσωπο, το λαιμό, τους ώμους, τα στήθη, που πίεσε γλυκά, την κοιλιά, τον αφαλό, το εφηβαίο, όπου επέμεινε, μπλέκοντας και ξεμπλέκοντας τα δάχτυλα, τη στρογγυλάδα των μαλακών μηρών, και όσο αυτό διαρκούσε έλεγε με χαμηλή φωνή, σχεδόν ψιθυριστά, Μάθαινε, μάθε το σώμα μου. Ο Ιησούς κοίταζε τα ίδια του τα χέρια, που τα κρατούσε η Μαρία, και ήθελε να τα είχε λυμένα για να μπορέσουν να ψάξουν ελεύθερα καθένα από εκείνα τα μέρη, εκείνη όμως συνέχιζε, για άλλη μια φορά, Μάθε το σώμα μου, μάθε το σώμα μου. Ο Ιησούς ανάσαινε κοφτά, κάποια στιγμή όμως ένιωσε να πνίγεται, κι ήταν όταν τα

δικά της χέρια, το αριστερό αφημένο πάνω στο κεφάλι, το δεξί πάνω στους αστραγάλους, άρχιζαν ένα αργό χάδι, το ένα προς την κατεύθυνση του άλλου, και τα δύο προσελκυμένα από το ίδιο κεντρικό σημείο, όπου, φτάνοντας, δεν στάθηκαν παρά μόνο μια στιγμή, κι ύστερα επέστρεψαν στο σημείο εκκίνησης. Τίποτα δεν έμαθες, φύγε, είχε πει ο Ποιμένας, και ποιος ξέρει αν εννοούσε ότι δεν έμαθε να υπερασπίζεται τη ζωή. Τώρα η Μαρία η Μαγδαληνή τον δίδασκε, Μάθε το σώμα μου, κι επαναλάμβανε, με άλλο τρόπο, αλλάζοντας μια λέξη, Μάθε το σώμα σου, και βρισκόταν εκεί με το σώμα του τεντωμένο, σκληρό και διεγερμένο, και πάνω του βρισκόταν κι εκείνη, γυμνή και μεγαλειώδης, η Μαρία η Μαγδαληνή, που του έλεγε, Ησύχασε, μην ανησυχείς, μην κινείσαι, άσε να σε φροντίσω εγώ, τότε ένιωσε ότι ένα μέρος του σώματός του, εκείνο, χάθηκε μέσα στο δικό της σώμα, ότι το κύκλωνε ένα πύρινο δαχτυλίδι που πήγαινε κι ερχόταν, ότι ένα τρέμουλο τον ανάδευε από μέσα, σαν ψάρι που σπαρταράει, και ξαφνικά ξέφευγε φωνάζοντας, αδύνατο, δεν γίνεται, τα ψάρια δεν φωνάζουν, αυτός, ναι, αυτός φώναζε, την ίδια στιγμή που η Μαρία, βογκώντας, άφηνε το κορμί της να πέσει πάνω στο δικό του, πίνοντας από τη φωνή στο στόμα του, σε ένα λαίμαργο και ανήσυχο φιλί που απελευθέρωσε από το σώμα του Ιησού ένα δεύτερο, ατελείωτο σπαρτάρισμα... (μτφρ Αθ. Ψυλλιά)